

LA FE ÉS UN PROCÉS

FRA JACINT DURAN

Fa temps que havia llegit que després de la II Guerra Mundial, els Estats Units estaven preocupats per la manera de fer del seu propi exèrcit, perquè malgrat haver guanyat la guerra, van començar a investigar i es van trobar que només el 30% dels soldats realment disparaven contra l'enemic, només el 30% tiraven a matar. L'altre 70% o tiraven a l'aire o no tiraven, simplement. El 70% dels soldats eren ineficaços pel que havien estat cridats. Això els va preocupar.

Aquesta preocupació, jo la sabia fa temps, però el que no sabia és que a la guerra del Vietnam va haver-hi un canvi radical, més del 80% dels soldats tirava a matar. Per tant, es va passar d'un 30% a un 80%.

¿Per què? ¿Què va fer l'exèrcit nord-americà perquè hi hagués aquest canvi? Van buscar una colla de psicòlegs i van preparar psicològicament els soldats novells perquè s'atrevisin a matar. Els ensenyaven a matar. D'aquí ve que, preparats psicològicament, del 30% van passar al 80%.

Això, a més, no és una cosa del passat sinó que és del present. Actualment, a la guerra d'Ucraïna, es fan servir aquests mètodes "terapèutics" per preparar els soldats i, si tenen algun problema, els treuen el sentiment de culpa perquè tirin endavant. I, quan s'acabi la guerra, com va passar al Vietnam, hi haurà un equip de psicòlegs per intentar restaurar la situació.

Això és preocupant per moltes coses. Perquè això no simplement passa amb els psicòlegs, ni simplement passa a la guerra. Som molt influenciables les persones. Amb molta facilitat ens deixem portar pel que és correcte de pensar. Avui en dia hi ha molts

mitjans, no simplement els gabinets dels metges, o psicòlegs..., sinó molts mitjans per anar repetint les mateixes coses i, com més les repeteixen, més fàcilment ens les creiem. Som molt influenciables, més del que ens imaginem.

Fem l'esforç de pensar el que pensàvem fa deu anys i veurem com hem canviat. Les raons no les sabem, però hem canviat de pensament.

Això reflecteix aquella dita tradicional: "¿Dónde va Vicente? Donde va la gente". Això és una cosa constant en el nostre pensament. Som com l'aigua que va canviant de ruta segons el nivell que li posen. I això és molt preocupant. Chesterton té una frase que m'agrada repetir: "La fe fa possible que no siguem una còpia de la manera de pensar del nostre temps". La fe, si la prenem seriosament, ens fa que no siguem una còpia del que tothom pensa. I la fe no vol dir un boom d'idees, sinó una experiència. Karl Ranher deia: "El cristià del segle XXI serà místic o no serà". I a mi no m'agrada massa aquesta afirmació perquè la mística sempre té els seus pros i contres. M'agrada més la frase que avui ha dit el papa: "La fe no és un paquet d'idees sinó un camí a fer. Qui fa aquest camí va transformant-se". I aquest camí és Jesucrist. Qui fa el camí, descobreix. Qui simplement té idees i les va canviant, no té fe, té idees. No confia, com diu l'evangeli, simplement té idees, amuntega idees. Però el qui fa aquest camí és el qui té fe.

Abans existia la Banca Jové, i a Arenys hi havia una oficina. Aquesta banca havia estat creada al segle XIX. Era una banca totalment familiar, passava de pares a fills. Però l'any 1955 va deixar de ser una empresa familiar i va passar a ser una

societat anònima, per molts motius, però n'hi ha un d'important: l'hereu de la Banca Jové es va fer frare. Va deixar tot el que tenia i va començar una vida totalment diferent de la que li possibilitaven els diners. Jo vaig tenir la sort de conèixer-lo, perquè vaig estar amb ell a l'Amazones on ell hi va estar molts anys, i hi va morir. El recordo assegut al terra, en una cel·la d'un conventet que està molt a prop de la catedral, parlant amb la gent, o a la capella davant del Santíssim, o resant amb els altres frares, o amb canoa entremig de l'Amazones i dels altres rius... hores i hores. Un home amb qui podies riure, podies pregar, podies parlar a fons. No es podia dir que fos feliç, era més que feliç. Era ell. Aquest va fer el camí. Quan va morir, la catedral que era petita es va omplir a vessar. No hi havia autoritats, no hi havia monarques ni coronacions. Bàsicament hi havia gent sense sabates, pobres que s'amuntegaven. Tanta gent senzilla i indis es van amuntegar que, quan van treure la caixa, no va tocar mai a terra. Se l'anaven passant uns als altres. Els frares que volien anar al seu costat es

trobaven micos, donant voltes per allà, perquè era de la gent, de la gent senzilla.

Tinc l'experiència profunda que, quan un camina amb Crist..., sobretot tinc la sort d'haver conegut tanta gent, joves amb vocació... Quan un sent que l'altre t'està parlant d'una experiència de vocació i veus que la té, encara que després falli, et posa la pell de gallina. Quan un acompanya algú fent exercicis espirituals i veus que allí s'està movent alguna cosa que no ets tu, que deixes les regnes, això et posa la pell de gallina. Déu actua, el Ressuscitat actua. I és fer el seu camí el que realment ens proposem. Això és tenir fe, no un munt d'idees que queda molt bé de parlar-ne... Cal aquest seguir. I això és el fonament del Nou Testament. Al principi de la primera carta de sant Joan es diu: "Us dic allò que jo he tocat, allò que jo he vist, allò que jo he palpat". Això és el que ha tocat, la Paraula de vida, dirà ell, referint-se a Jesús. No és una idea, no és una manera de meditació, és una experiència de fer un camí. Com els deixebles d'Emaús, que els abrusa el cor i el descobreixen tot fent camí.